

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.388 van 21 februari 2011
in de zaak A. 197.139/IX-6883**

In zake : André TOBBACK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jan Van Hoof
 kantoor houdend te Perk
 de Ribaucourtplein 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Pensioenen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 juli 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 22 juni 2010 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen waarbij het beroep dat André TOBBACK ingesteld heeft tegen de beslissing van 10 juni 2009 van de commissie voor vergoedingspensioenen, ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 4 augustus 2010.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 februari 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. André Tobback vraagt op 16 april 1965 een vergoedingspensioen aan voor niertuberculose en lumbale pijn veroorzaakt door een parachutesprong op 23 mei 1955.

De commissie voor vergoedingspensioenen verwerpt deze aanvraag op 8 februari 1967 omdat “het oorzakelijk verband tussen de ingeroepen kwaal en het feit van de dienst niet vastgesteld is”.

3.2. Op 4 februari 2008 vraagt de verzoeker om herziening van zijn invaliditeitsdossier wegens “zware vergissingen”.

3.3. De commissie voor vergoedingspensioenen oordeelt op 10 juni 2009 dat de verzoeker “in wezen een invaliditeitspensioen vraagt voor niertuberculose en lumbale pijn, thans toegeschreven aan de militaire diensten die hij in Korea (1952-1953) en in Congo (1954) heeft bewezen; dat de toeschrijving door verzoeker van dezelfde kwaal aan een andere dan de reeds eerder afgewezen oorzaak, niet als een verzoek tot herziening wegens vergissing maar als een nieuwe aanvraag moet worden beschouwd”. Overeenkomstig het verslag van de Gerechtelijk Geneeskundige Dienst (GGD) beslist de commissie toch dat er geen causaal verband wordt aangetoond tussen de ingeroepen militaire prestaties in Korea en Congo en de vermelde kwalen.

3.4. De verzoeker tekent tegen deze beslissing op 4 augustus 2009 beroep aan.

De beroepskamer van de GGD raamt de invaliditeit wegens niertuberculose en lumbale pijn in haar protocol van 24 februari 2010 op 0 procent aanrekenbaar.

3.5. Op 22 juni 2010 neemt de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep van de verzoeker ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de commissie voor vergoedingspensioenen wordt bevestigd. In het bijzonder verslag verantwoordt de commissie van beroep haar beslissing als volgt:

“Overwegende dat de Commissie zich aansluit bij het advies van de GGDB”.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig tot stand gekomen is en ondertekend werd. Uit de aanhef van de beslissing blijkt dat de commissie samengesteld was uit vijf leden, maar in het

beschikkend gedeelte en in het bijzonder verslag waarmee de commissie van beroep haar beslissing verantwoordt, komen slechts vier handtekeningen voor -deze van de voorzitter en van drie leden- en er wordt nergens gezegd waarom slechts drie leden van de commissie van beroep de beslissing ondertekend hebben.

5. De verwerende partij antwoordt dat de commissie van beroep overeenkomstig artikel 47 van de samengeordende wetten van 5 oktober 1948 op de vergoedingspensioenen samengesteld is uit drie leden en dat de commissie zich kan laten bijstaan door een geneesheer die als raadgever geen deel uitmaakt van de commissie en dus de beslissing ook niet ondertekent; overeenkomstig artikel 61 van de wet van 8 juli 1970 tot instelling van nieuwe voordelen ten behoeve van de slachtoffers van de militaire plicht of van een daarmee gelijkgestelde plicht moet de commissie in vredestijd een bijkomend lid tellen zodat het totaal op vier gebracht wordt. De bestreden beslissing is ondertekend door vier leden zoals de wet voorziet en is dus rechtsgeldig genomen.

6. De verzoeker repliceert dat dr. Van Vlierberghe zonder meer vermeld wordt als lid van de commissie “oordelend in beroep”, zodat ook zijn handtekening in de beslissing en het bijzonder verslag moet staan, hetgeen niet het geval is. Zijn aanwijzing als lid van de commissie van beroep betekent dat hij mee geoordeeld heeft terwijl hij slechts een adviserende functie had zodat, de visie van de verwerende partij volgend, de commissie van beroep ongeldig was samengesteld.

Beoordeling

7. De verzoeker wijst in het middel op een anomalie tussen het aantal handtekeningen van leden van de commissie en de vermelding van de samenstelling van de commissie. In zijn memorie van wederantwoord stelt hij dat dr. Van Vlierberghe mogelijk niet als raadgever maar als lid van de commissie van beroep is opgetreden. Daarmee stelt hij de vraag naar de rechtsgeldige

samenstelling van de commissie van beroep, een probleem dat overigens ambtshalve door de Raad van State onderzocht moet worden.

8. Een administratief rechtscollege kan slechts rechtsgeldig beslissingen nemen wanneer het regelmatig samengesteld is. Deze rechtsgeldige samenstelling moet voor elke beslissing aan de hand van de stukken van het dossier aangetoond kunnen worden. De authentieke akte, die de beslissing van de commissie van beroep is, levert met het gezag dat aan dergelijke akten toekomt het bewijs van de vermeldingen die erin zijn opgenomen.

9. De samenstelling van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen wordt geregeld in artikel 47, § 1, 2°, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen en in artikel 61, § 2, van de wet van 8 juli 1970 tot instelling van nieuwe voordelen ten behoeve van de slachtoffers van de militaire plicht of van een daarmee gelijkgestelde plicht.

Artikel 47, § 1, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen, gewijzigd bij de wet van 16 juni 1998, bepaalt:

“De bij artikel 45 ingestelde commissies omvatten:

1° (...)

2° een Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen, bestaande uit:

- de voorzitter of een ondervoorzitter, magistraat bij het Hof van Cassatie, bij een hof van beroep of bij een arbeidshof;
- een vertegenwoordiger van de Staat, lid van de Administratie der Pensioenen;
- een oorlogsinvalide of een hoger officier in actieve dienst, militair of rijkswachter, overeenkomstig de hoedanigheid van de aanvrager.

De in 1° en 2° bedoelde commissies kunnen zich door een geneesheer als raadgever laten bijstaan;

3° (...).”

Artikel 61, § 2, van de wet van 8 juli 1970 tot instelling van nieuwe voordelen ten behoeve van de slachtoffers van de militaire plicht of van een

daarmee gelijkgestelde plicht, ingevoegd door de wet van 16 juni 1998, luidt als volgt:

“Wanneer de commissies zoals voorzien bij artikel 47, § 1, 1° en 2° van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen, uitspraak doen over de pensioenaanvragen betreffende de lichamelijke schade bedoeld in artikel 60, eerste en tweede lid, dan bevatten ze een bijkomend lid, die een invalide is en houder van een vergoedingspensioen toegekend voor zulke schade. Dit bijkomend lid wordt aangewezen door de Minister die de vergoedingspensioenen onder zijn bevoegdheid heeft. Wanneer er bij een stemming staking van stemmen zou zijn, is de stem van de voorzitter of de ondervoorzitter beslissend.”

10. Krachtens de geciteerde wetsbepalingen moest de commissie van beroep, die uitspraak deed over verzoekers beroep, samengesteld zijn uit een voorzitter-magistraat, een vertegenwoordiger van de Staat, een hoger officier-militair en een invalide houder van een vergoedingspensioen. Deze commissie kon zich door een geneesheer als raadgever laten bijstaan, maar die geneesheer kon niet aan de eigenlijke beslissing deelnemen.

Volgens de vermelding bovenaan de bestreden beslissing was “de Commissie, oordelend in beroep, samengesteld als volgt:

Voorzitter-magistraat	:	de heer VAN LEUVEN
Hoger Officier (militair)	:	de heer COGHE
Invalide van oorlogstijd	:	de heer DECLERCQ
Vertegenwoordiger v/d Staat	:	de heer DE SUTTER
Geneesheer	:	de heer VAN VLIERBERGHE”.

Op grond van wat aldus in de bestreden beslissing wordt vermeld heeft dr. Van Vlierberghe als een volwaardig lid deel uitgemaakt van de commissie van beroep en heeft hij mede beraadslaagd over dit beroep, terwijl hij als raadgevend geneesheer daartoe niet bevoegd was.

11. Uit geen enkele andere vermelding in de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat geneesheer Van Vlierberghe in het voorliggend geval enkel als raadgever is opgetreden. De omstandigheid dat de genomen beslissing ondertekend is door de voorzitter en door slechts drie “leden” van de commissie van beroep bewijst niet dat dr. Van Vlierberghe niet als lid van de commissie gehandeld heeft. Deze ondertekenende leden bevestigen daarmee enkel de juistheid van alle voorgaande vermeldingen.

12. Blijkens de vermeldingen op de bestreden beslissing was de commissie van beroep, die de bestreden beslissing nam, niet samengesteld overeenkomstig het bepaalde in artikel 47, § 1, 2°, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 22 juni 2010 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen waarbij het beroep dat André Tobback ingesteld heeft tegen de beslissing van 10 juni 2009 van de commissie voor vergoedingspensioenen, ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde commissie en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde commissie van beroep voor vergoedingspensioenen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 februari 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche